

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IX kadencja
Prezes Rady Ministrów
DSP.WPP.140.43.2020.ML

Warszawa, 7 sierpnia 2020 r.

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

przekazuję przyjęte przez Radę Ministrów stanowisko wobec poselskiego projektu ustawy

**- o zmianie ustawy o emeryturach
i rentach z Funduszu Ubezpieczeń
Społecznych (druk nr 290).**

Jednocześnie informuję, że Rada Ministrów upoważniła Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej do reprezentowania Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych.

Z poważaniem

Mateusz Morawiecki

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Stanowisko Rady Ministrów
wobec poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach
z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (druk nr 290)

I. Proponowane rozwiązania

Poselski projekt ustawy dotyczy dodania art. 111a w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 53, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o emeryturach i rentach z FUS”.

Zgodnie z proponowaną regulacją w przypadku osób występujących o ponowne obliczenie wysokości emerytury i renty, którym przysługiwało świadczenie emerytalne na podstawie ustawy z dnia 1 lutego 1983 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1995 r. poz. 154, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin”, i których świadczenia zostały ustalone przed dniem 31 grudnia 1998 r., organ rentowy przeprowadzałby postępowanie w oparciu o dowody znane organowi z urzędu. W przypadku tych osób niestosowana byłaby regulacja art. 116 ust. 5 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, na podstawie której do wniosku w sprawie przyznania świadczeń powinny być dołączone dowody uzasadniające prawo do świadczeń oraz ich wysokości określone w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego.

Projektowana regulacja zakłada ponadto, że jeżeli po przeprowadzeniu postępowania przez organ rentowy ujawnione dowody nie pozwalałyby na jednoznaczne ustalenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury, przyjmowana byłaby średnia wartość wynagrodzeń osoby składającej wniosek z roku wskazanego przez wnioskodawcę, uwzględniając przy tym składniki wynagrodzenia, od których nie były naliczone składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe.

Wnioskodawcy w uzasadnieniu do projektu ustawy wskazują, że projektowane rozwiązania zmierzają do przerzucenia ciężaru dowodu w postępowaniach o ponowne obliczenie wysokości świadczeń emerytalno-rentowych na organ rentowy, gdyż według projektodawców posiada on często wiedzę, gdzie znajdują się zbiory dokumentów ze zlikwidowanych zakładów pracy, a także możliwość uzupełnienia materiału dowodowego innymi środkami dowodowymi.

Zdaniem wnioskodawców brak dokumentacji nie powinien niweczyć działań podjętych w celu zwiększenia wskaźnika podstawy wymiaru emerytury górniczej. W takich przypadkach następowałoby wyliczenie sumy zarobków za dany rok przy zastosowaniu uśrednienia zarobków z danego roku, w tym przy uwzględnieniu dodatków niepodlegających oskładkowaniu, jak: 13. pensja, nagrody, barbórki.

Według szacunków wnioskodawców projektowane zmiany mogą dotyczyć około 10 000 osób. Skutki finansowe dla budżetu Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oszacowano na 240 mln złotych w skali roku.

II. Opinia o projekcie ustawy

W stanie prawnym obowiązującym przed dniem 1 stycznia 1999 r., na mocy rozwiązań wprowadzonych przepisami ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. poz. 450, z późn. zm.), zastosowano zasadę, że podstawę wymiaru emerytury lub renty stanowiła zwaloryzowana kwota wynagrodzenia lub dochodu stanowiąca podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne.

W miejsce uprzednio obowiązującej zasady ustalania podstawy wymiaru emerytury lub renty na podstawie wynagrodzeń z jednego bądź dwóch lat wprowadzono zasadę, że podstawę wymiaru tych świadczeń ustalano w 1992 r. z kolejnych trzech lat kalendarzowych wybranych z ostatnich 12 lat, w 1993 r. z czterech lat wybranych z 13 lat, w 1994 r. z pięciu lat z wybranych z 14 lat, w 1995 r. z sześciu lat wybranych z 15 lat, w 1996 r. z siedmiu lat wybranych z 16 lat, w 1997 r. z ośmiu lat wybranych z 17 lat, w 1998 r. z dziewięciu lat wybranych z 18 lat. Przyjęto także zasadę, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty nie mógł być wyższy niż 250%.

W zreformowanym od dnia 1 stycznia 1999 r. powszechnym systemie emerytalno-rentowym uregulowanym przepisami ustawy o emeryturach i rentach z FUS przyjęto, że podstawę wymiaru dla świadczeń emerytalno-rentowych ustalanych na tzw. starych zasadach stanowi przeciętna podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalno-rentowe lub na ubezpieczenie społeczne w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę. Na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury może stanowić przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed

rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu. Zachowana została zasada, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%.

Z kolei w przypadku ubezpieczonych, których wysokość świadczeń emerytalno-rentowych ustalana jest na tzw. nowych zasadach, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 266, z późn. zm.), roczna podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe w danym roku kalendarzowym nie może być wyższa od kwoty odpowiadającej trzydziestokrotności prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej na dany rok kalendarzowy.

Przepisami ustawy o emeryturach i rentach z FUS została uregulowana również sprawa ponownego obliczenia wysokości emerytury lub renty. Ponowne obliczenie następuje, jeżeli do obliczenia tych świadczeń wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, z tym że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego. W przypadku emerytury ponowne obliczenie następuje, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy jej wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia do 250% jest wyższy od niego. W tym przypadku ponowne obliczenie wysokości emerytury może nastąpić tylko raz. Ponowne obliczenie wysokości może nastąpić także, jeżeli do ustalenia podstawy wymiaru tych świadczeń wskazano podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia albo z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat lub z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu poprzedzających rok, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie świadczenia. Również w tym przypadku wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Decyzje w sprawie ponownego obliczenia wysokości świadczeń emerytalno-rentowych, na podstawie wniosku osoby zainteresowanej i przedłożonych przez tę osobę nowych dowodów, podejmują organy rentowe.

Przepisami rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. poz. 1412) uregulowana została kwestia dokumentowania okresów uwzględnianych przy ustalaniu prawa do świadczeń emerytalno-rentowych oraz ich wysokości. Środkiem dowodowym

stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Obowiązuje zasada, zgodnie z którą zaświadczenie, stwierdzające wysokość osiągniętych wynagrodzeń lub dochodu, powinno być wystawione przez pracodawcę lub prawnego następcę pracodawcy na podstawie dokumentacji płacowej. Jeżeli jednak dokumentacja taka nie istnieje – zaświadczenie o wysokości osiągniętych wynagrodzeń może być wydane na podstawie danych zawartych w aktach osobowych pracownika, np. w umowie o pracę, pismach o powołaniu, mianowaniu oraz w innych pismach określających wynagrodzenie danej osoby. Przy ustalaniu podstawy wymiaru świadczeń z dokumentacji zastępczej obowiązuje ścisła zasada uwzględniania tylko takich składników wynagrodzenia określonego w aktach osobowych, które przysługiwały bezwarunkowo w czasie trwania zatrudnienia jako stałe składniki w określonej wysokości, np. wynagrodzenie zasadnicze, stałe dodatki określone kwotowo. Inne składniki wynagrodzenia – premie, nagrody czy dodatki mogą być uwzględnione tylko wówczas, gdy zachowana dokumentacja wskazuje niewątpliwie na ich faktyczną wypłatę w określonej wysokości, od której została odprowadzona składka na ubezpieczenie społeczne. Nie można więc uwzględniać premii, nagród czy dodatków określonych w dokumentacji osobowej pracownika jako składników wynagrodzenia przysługujących warunkowo (np. uzależnionych od wykonania planu produkcyjnego) lub uznaniowo i wypłacanych w zmiennych wysokościach – w razie braku dokumentów potwierdzających ich wypłatę i wysokość. W przypadku gdy w aktach osobowych pracownika wynagrodzenie określone jest stawką godzinową – dopuszczalne jest ustalenie wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru świadczenia tylko wówczas, jeżeli zachowały się dane dotyczące liczby godzin, jaką pracownik faktycznie przepracował w danym okresie na określonym stanowisku (dziennie, tygodniowo lub miesięcznie). W razie gdy zainteresowany nie ma możliwości uzyskania wymaganych dowodów, możliwe jest przyjęcie kopii dokumentacji płacowej sporządzonej przez archiwum lub uwierzytelnionej kopii sporządzonej przez inne instytucje przechowujące dokumentację danego zakładu pracy bądź prywatną firmę przechowalniczą. Archiwa państwowe zobowiązane są do wydawania – na podstawie posiadanych materiałów archiwalnych – uwierzytelnionych odpisów, wypisów, wyciągów, a także zaświadczeń. Kopie dokumentów powinny być uwierzytelnione przez osoby kierujące archiwum. Do ustalenia podstawy wymiaru z takiej dokumentacji może być przyjęte

wynagrodzenie i ewentualnie wykazane inne składniki, co do których nie ma wątpliwości, iż były wypłacone i podlegały składce na ubezpieczenia społeczne.

Przepisy przedmiotowego rozporządzenia przewidują zatem szerokie spectrum środków dowodowych, służących dokumentowaniu okresów uwzględnianych przy ustalaniu prawa do świadczeń emerytalno-rentowych oraz ich wysokości. Jeżeli jednak pomimo tego nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury, to zgodnie z przepisami ustawy o emeryturach i rentach z FUS za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy.

Przedstawione w poselskim projekcie ustawy rozwiązania budzą szereg zastrzeżeń. Przede wszystkim należy podkreślić, że projektowana regulacja dotyczy wyłącznie osób, którym przysługiwało prawo do emerytur górniczych na podstawie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin, tj. przepisów, które utraciły moc z uwagi na wejście w życie z dniem 1 stycznia 1999 r. powszechnego systemu emerytalno-rentowego uregulowanego ustawą o emeryturach i rentach z FUS.

Należy przy tym zauważyć, że osoby uprawnione do emerytur górniczych korzystały ze szczególnych uprawnień dotyczących zasad ustalania prawa do tych emerytur oraz obliczania ich wysokości. Osobom legitymującym się wymaganym okresem pracy górniczej przysługiwało prawo do wcześniejszego przejścia na emeryturę górniczą lub emeryturę górniczą, bez względu na wiek i zajmowane stanowisko. Wysokość tych emerytur ustalana była dodatkowo przy zastosowaniu przeliczników z tytułu określonej pracy górniczej wykonywanej w wymaganym wymiarze czasu pracy. Inne grupy ubezpieczonych nie korzystały z takich uprawnień.

Rozwiązania zawarte w projekcie ustawy nie obejmują osób, które nabyły uprawnienia do emerytury na podstawie odrębnych regulacji obowiązujących przed dniem 1 stycznia 1999 r., jak przykładowo na podstawie ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. poz. 267, z późn. zm.) czy też obowiązującej od tego dnia ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Przyznanie prawa do ponownego obliczenia wysokości emerytury wyłącznie osobom uprawnionym do emerytury górniczej prowadziłoby zatem do nierównego traktowania pozostałych ubezpieczonych, których prawo do świadczeń w ustalonej wysokości powstało na podstawie odrębnych przepisów.

Wnioskodawcy projektu nie uzasadniają przyznania nowych uprawnień wyłącznie osobom uprawnionym do emerytury górniczej i tylko tym, które nabyły uprawnienia do tych emerytur na podstawie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin.

Kolejną kwestią budzącą wątpliwości jest wskazane przez wnioskodawców projektu ustawy „przerzucenie” ciężaru dowodu w postępowaniach o ponowne obliczenie wysokości świadczeń emerytalno–rentowych na organ rentowy.

W zakresie przechowywania dokumentacji osobowej i płacowej pracodawców mają zastosowanie regulacje ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2020 r. poz. 164). Przepisy wymienionej ustawy nie nakładają na organy rentowe obowiązku przechowywania dokumentacji osobowej i płacowej wszystkich pracodawców, w tym tych, którzy ulegli likwidacji lub upadłości.

Na podstawie zasad obowiązujących w powszechnym systemie emerytalno–rentowym do wniosków o przyznanie prawa do świadczeń wymagane jest dołączenie przez osobę zainteresowaną dowodów uzasadniających prawo do świadczeń i ich wysokości. Ponowne ustalenie wysokości tych świadczeń może nastąpić po przedłożeniu przez osobę zainteresowaną nowych dowodów lub ujawnieniu nowych okoliczności. Dowody przedstawione przez wnioskodawcę są podstawą do ustalenia wysokości świadczenia lub obliczenia jego wysokości ponownie.

Projektowane rozwiązanie dotyczy wyłącznie przypadków ponownego obliczenia wysokości świadczeń osób uprawnionych do emerytury górniczej, naruszając bezpośrednio obowiązującą w tym zakresie zasadę równego traktowania wszystkich ubezpieczonych. W konsekwencji należy spodziewać się roszczeń innych grup społecznych o przyznanie im analogicznych uprawnień nie tylko w sprawach o ponowne obliczenie wysokości świadczeń emerytalno–rentowych, ale przede wszystkim w sprawach dotyczących ustalenia prawa do świadczeń i ich wysokości.

Przyjęcie proponowanych rozwiązań prowadziłoby faktycznie do nałożenia na organy rentowe nowego obowiązku polegającego na poszukiwaniu dowodów uzasadniających prawo wnioskodawców do świadczeń oraz do ich wysokości. Z projektowanych regulacji nie wynika, w jaki sposób organy rentowe miałyby przeprowadzać proces postępowania w sprawie pozyskiwania dowodów czy też co należy rozumieć pod pojęciem „dowodów znanych z urzędu”.

Wbrew intencjom wnioskodawców projektowane rozwiązanie mogłoby prowadzić do zawężenia środków dowodowych, które miałyby stanowić podstawę do ponownego ustalenia wysokości emerytury górniczej. Nie można wykluczyć sytuacji, że organy rentowe

nie mogłyby dotrzeć do dowodów uzasadniających prawo wnioskodawcy do ponownego obliczenia wysokości świadczenia. Przyjęcie rozwiązania na podstawie którego ponowne obliczenie tej wysokości następowałoby na podstawie dowodów znanych organowi powodowałoby, że osoby składające wnioski o to ponowne obliczenie świadczeń nie podejmowałyby działań w kierunku odnalezienia tych dowodów a jedynie oczekiwały na działania organu rentowego. Ale też nie można wykluczyć przypadków świadomego nieujawniania organom rentowym przez osoby zainteresowane dowodów znajdujących się w ich posiadaniu, ze względu na proponowaną w projekcie zasadę ustalania wskaźnika wysokości podstawy emerytury w przypadkach, kiedy organy rentowe po przeprowadzeniu postępowania o dowody im znane nie byłyby w stanie jednoznacznie określić tego wskaźnika – zwłaszcza wtedy, gdy tak ustalony wskaźnik wysokości podstawy emerytury byłby wyższy, niż wynikałoby to z posiadanych przez stronę dowodów.

Projektowane rozwiązanie dotyczące ustalenia wskaźnika wysokości podstawy emerytury na podstawie przyjmowania średniej wartości wynagrodzeń osoby składającej wniosek z roku wskazanego przez tę osobę przy jednoczesnym uwzględnieniu składników wynagrodzenia, od których nie były naliczane składki na ubezpieczenia społeczne, jest sprzeczne z generalną zasadą obowiązującą w powszechnym systemie emerytalno-rentowym. Zgodnie z tą zasadą wysokość podstawy wymiaru emerytur i rent stanowi przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenia społeczne. Przyjęcie projektowanego rozwiązania jedynie w stosunku do osób, które nabyły uprawnienia do emerytur górniczych prowadziłoby nie tylko do nierównego traktowania innych grup społecznych, które nabyły uprawnienia emerytalne na podstawie odrębnych przepisów. Prowadziłoby to również do nierównego traktowania w ramach jednej grupy społecznej, gdyż w przypadku części uprawnionych przy ustalaniu bądź ponownym ustalaniu wskaźnika wysokości podstawy emerytur górniczych uwzględniona byłaby przeciętna podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub ubezpieczenia społeczne, a w przypadku części uprawnionych wskaźnik ten ustalony byłby w oparciu o wynagrodzenie przy uwzględnieniu również składników, od których nie były odprowadzane składki na to ubezpieczenie. Konsekwencją przyjęcia projektowanych rozwiązań byłoby nieuzasadnione zawyżanie wysokości ponownie obliczonych emerytur górniczych, tym bardziej że na wysokość tych świadczeń ma również wpływ stosowanie przeliczników z tytułu wykonywanej określonej pracy górniczej.

Przyznanie preferencyjnych zasad dotyczących ponownego obliczenia wysokości emerytury dla wybranej grupy społecznej nie znajduje uzasadnienia ze względu na podstawową zasadę obowiązującą w powszechnym systemie emerytalno-rentowym, zgodnie z którą wysokość składki na ubezpieczenia społeczne jest jednakowa dla wszystkich ubezpieczonych. Uwzględnienie przy obliczaniu wysokości świadczeń emerytalno-rentowych wynagrodzeń, od których nie była odprowadzana składka na to ubezpieczenie, jest sprzeczne z zasadami, którym podlega ogół ubezpieczonych.

Należy również zaznaczyć, że projektowane rozwiązanie dotyczące niestosowania art. 116 ust. 5 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przy ponownym obliczaniu wysokości emerytury i renty nie znajduje uzasadnienia z uwagi, że wskazana regulacja dotyczy składanych przez osoby zainteresowane wniosków o przyznanie świadczeń, do których powinny być dołączone dowody uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokości.

Kolejną kwestią budzącą wątpliwości są wskazane w uzasadnieniu do projektu ustawy skutki finansowe projektowanej regulacji. Przede wszystkim nie określono założeń do oszacowania tych skutków. Brak jest informacji, na jakiej podstawie ustalono liczbę osób, które byłyby nią objęte. Brak jest także informacji ile wynosiłby przeciętny wzrost emerytury górniczej oraz ile mogłaby wynosić górna granica wysokości tej emerytury obliczonej na nowych zasadach. Wnioskodawcy w uzasadnieniu projektu ustawy nie podjęli kwestii skali ewentualnych roszczeń innych grup społecznych uprawnionych do świadczeń emerytalno-rentowych, czy też roszczeń ubezpieczonych, którzy dopiero będą występować o ustalenie prawa do tych świadczeń oraz skali wpływu tych roszczeń na stan finansów ubezpieczeń społecznych. Nie został również uwzględniony wzrost kosztów działania organów rentowych z uwagi na nowo nałożone obowiązki.

Należy również zauważyć, że wnioskodawcy projektu ustawy kierują proponowane rozwiązanie do osób składających wnioski o ponowne obliczenie wysokości renty i emerytur w przypadku, w którym organ rentowy przeprowadza postępowanie w oparciu o dowody jemu znane z urzędu, gdy z kolei przyjęte docelowe rozwiązanie odnosi się do wskaźnika wysokości podstawy emerytury. W tym stanie rzeczy wątpliwości budzi rodzaj świadczeń, do których mają mieć zastosowanie projektowane regulacje. Następną kwestią jest niewłaściwe wskazanie daty ustalania prawa do świadczeń na podstawie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin. Wątpliwości budzi użyte w projekcie ustawy określenie „jednoznacznie” w stosunku do ustalenia wskaźnika wysokości podstawy emerytury w sytuacji, gdy ujawnione dowody nie pozwalają na jego ustalenie.

Można domniemywać, że przyjęcie projektowanej regulacji skutkowałoby zatem wprowadzeniem mechanizmu ponownego obliczania wysokości świadczeń emerytalno-rentowych w oparciu o „sztucznie wyliczony” wskaźnik wysokości podstawy tych świadczeń, uwzględniający wszystkie składki wynagrodzenia, nawet te, od których nie były opłacane składki na ubezpieczenia społeczne, co byłoby sprzeczne z zasadami przyjętymi w powszechnym systemie emerytalno-rentowym uregulowanym przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

III. Wnioski

Rada Ministrów negatywnie ocenia poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (druk nr 290).